civiliseret Uniform — og dog, hvor forskjellig var ikke deres Ankomst til Slottet fra Alt, hvad vi ere vante til at see hos os! Af den rumlende Vogntummel hørtes næsten Intet, af Vogndørenes Smækken op og i saaes der næsten Intet, og den for Tilskuere saa misundelsesværdige første Plads i den tætte Række ved Indgangen, hvorfra man kan faae et Glimt af de udstigende Baldamer, var der her neppe Spørgsmaal om; thi kun nogle ganske faa Udvalgte kom kjørende til Ballet. — Naar man hos os skal gaae til et Bal, er dermed altid forbundet en uhyggelig Tanke om Overtrækstøvler — eller i det Mindste opsmøgede Beenklæder — og andre lignende Ubehageligheder. Til Ballet i Ismaïlia kunde man have spadseret uden nogetsomhelst Overtøi og paa Hosesokker, om det skulde have været, saa mild var Luften, og saa godt var Føret; men da det nu engang af visse Folk betragtes som et Brud paa ethvert Sømmelighedshensyn at komme gaaende til et Bal, saa greb man, af Mangel paa Vogne, til Landets aldrig svigtende Befordring: de uopslidelige Æsler. Den fine franske Løve maatte, i Lighed med de forvænte europæiske Baldamer, betroe sit udsøgte Toilette til en Æselryg; den magelige Millionair maatte ombytte sin Vogns bløde Hynder med den haarde, arabiske Sadel, og Standspersoner af alle Folkefærd maatte lade sig nøie med at indfinde sig paa denne lidet standsmæssige Maade. Hvor Mange af dem have ikke, idet de stege af Æslet, for første Gang i deres Liv rigtig indseet, hvor høit de maatte skatte deres stadselige Kudsks Pidskesmeld, og den taktfaste Færdighed, hvormed Lakaien »derhjemme« slog Trinene ned paa Kareten.

Værst har det dog været for den tykmavede Engelskmand, der under hele Høitideligheden med retfærdig Harme havde seet sin elegante, lille Miss begloet og forfulgt af et ægte Exemplar af en fransk Hjerteknuser. Selv her, paa Touren til Ballet, dristede den Frække sig til at tilkaste Albions uplettede Datter formastelige Blikke, og hvormeget end Engelskmanden søgte at afskære disse Angreb ved med sit Æsel at stille sig imellem dem og Frøkenen, overlistedes han bestandigt af Franskmanden, hvis livlige Dyr ikke som hans var nær ved at segne under den Byrde, det slæbte paa. »Den forbandede Ædderkop!« mumlede han imellem Tænderne, hvergang hans Forsøg paa at være Skjærmbrædt mislykkedes, og han udstødte med det Samme et længselsfuldt Suk efter Gammelenglands beskyttende Kjøretøier.

Erindringer fra en Reise med Flyvefisken „Prometheus".

(Fremtidsbillede af **Vilhelm Bergsøe.**)

Tananariva den 19de November 1969.

Kjære Ven!

Du bliver maaskee dog lidt forundret over at modtage Brev fra Madegassernes Land, skreven i en tropisk Hede paa Biskop Kings skyggefulde Veranda — men saadanne ere nu Verdens Omskiftelser! I vore Dage bør man ikke undre sig længere; gjør man det, viser det blot, at man ikke mere følger med Tiden.

Erindrer Du vort sidste Møde i det herlige Isphana, hvortil Frederiksberg Have endelig er bleven omdannet. Jeg husker som var det igaar denne mageløse Aften, da vi sade paa Slotspavillonens flade Tag og til Tonerne af Avantis Damporchester nøde vore Nicotincigaretter. Hvor seer jeg tydelig den gamle Filister, der blev smidt ud af Amazonsangerinderne, fordi han vovede at forpeste Luften med sin gammeldags Portorico, og hvor smager jeg ikke endnu den skummende San Francisco, som Du var saa liberal at give tilbedste.

Siden den Tid er meget forandret, men det er jo ogsaa et helt Aar siden. Du sidder nu paa Sukkertoppen som Directeur for de grønlandske Sølvminer, og jeg har endelig overvundet den Modstand, som baade Videnskabernes Selskab og de gamle Parykblokke fra den høist forældede polytechniske Skole have reist mod min undersøiske Tunnel. I April begyndte vi at gaae ned i Saltholmskalken, og ved Hjelp af Wooleys Ultramarindynamit drev vi det til at gjennembryde hundrede Metres i Døgnet, saa at vi allerede før fjorten Dages Forløb vare et godt Stykke forbi de gamle Søforter. Disse kjære Rester fra en svunden Tid have især ligget de gamle Herrer paa Hjerte, og der reiste sig en sand Storm baade i »Dagslocomotivet« og i »Den kaloriske Nyhedspompe«, der holder af at bringe alle Dumheder til Torvs, saa varme, som de komme ud af Maskinen. Navnlig nærede man den barnagtige Angest, at det Fort, hvorunder Tunnelen gaaer, skulde rystes itu ved de toogtredive Train, der daglig ville komme til at passere fra Kjøbenhavn til Malmø. Men selv om dette skete, har det ikke Noget at betyde; thi Forterne ere og have allerede længe været ubrugelige. Man erindre blot, at man med et diamanthærdet Pilprojectil, udskudt med en Ladning af otte Lod Nitroglycerin af en af Billingates Revolverkanoner, har gjennembrudt Granitmure af tyve Fods Tykkelse, og en eneste Granatoëderbombe fyldt med sædvanlig Dynamit vil sprænge disse Forters Betonmure fra hverandre som vare de Æggeskaller. Et Par Artikler i »Sandhedssolstraalen«, hvori jeg kortelig godtgjorde dette, vare ogsaa nok til at standse hele Alarmen. Som jeg har erfaret, staaer nu »Bombebøssen«, hvis Midler under den engelsk-amerikanske Krig ere stegne saa betydeligt, i Begreb med at kjøbe de to Forter. De brave, gamle Ulke ville der faae en Fribolig, som ligger i deres Element, og Regeringen vinder en af de nedsænkede Millioner tilbage. Hvad det underminerede Fort angaaer, har det naturligviis ogsaa fundet sin Anvendelse. Det forenede Smør-Fedevarecompagni har nemlig erholdt Concession paa der at

Den ostlondonske Jernveis Station Wapping, ved Tunnelen under Themsen.